

Будзем знаёмыя

Ганна ДРАГАЦЭННАЯ:

«ГАЛОЎНАЕ Ё АДЗЕННІ, КАБ МОДНЫЯ ТЭНДЭНЦЫІ СПАЛУЧАЛІСЯ З ВАШЫМ КАМФОРТАМ»

Том Форд неяк сказаў: праца дызайнера — узяць настрой з паветра і ператварыць яго ў нешта рэальнае... Ганна Драгацэнная — прыклад, які даказвае, што ўсё магчыма. Умеючы засяроджвацца на дэталях, яна застаецца адкрытай для эксперыменту. Пры гэтым у кожнай мадэлі яе адзення не губляецца вытанчанасць і рамантычнасць. І застаецца нязменнай філасофія брэнда — прывіць кожнай дзяўчыне разуменне ўласнай непаўторнасці і прыгажосці...

— Адкуль ваша захапленне дызайнам?

— Пачнем з таго, што я родам з Віцебска. Там кожны год праводзіцца «Славянскі базар», на якім я, можна сказаць, вырасла. Калі наведвала канцэрты фестывалю, то заўсёды захаплялася тым, як былі адзетыя

артысты і вядучыя. Потым я пачала навучацца ў школе мастацтваў, а з часам паступіла ў Акадэмію мастацтваў. З трэцяга курса стала ўдзельніцай у «Млыне моды». А праз паўгода ўжо паехала са сваёй калекцыяй у Берлін...

— Тая паездка запомнілася?

— Гама эмоцый была неверагодная! Перш за ўсё ад таго, што ты едзеш за мяжу з уласнай калекцыяй. Акрамя таго, нам далі магчымасць яе там прадаваць. Адчувала гонар за сябе. Бо такі шанец паказаць сябе выпадае не кожнаму, тым больш калі ты яшчэ студэнт, які толькі пачынае сябе рэалізоўваць.

— Які асартымент адзення стварае сёння Ганна Драгацэнная?

— Я шую вясельныя і вясчэрнія сукенкі. Вясельныя сукенкі — сезонная праца, у асноўным тры месяцы лета. А круглы год я займаюся сцэнічным касцюмам. Адзяваю Алену Ланскую, нядаўна пачала шыць для вядучых тэлеканала СТБ. Стварала касцюмы для вядучых многіх

тэлевізійных праектаў мінулай восенню, таксама для музычнай прэміі БелМузТБ. Цяпер гэта праграма «Добрай раніцы» і вясчэрнія навіны.

— Замовы ад індывидуальных кліентаў прымаеце?

— Безумоўна, прычым шую не толькі для дарослых, але і для дзяцей. Спецыялізуемся больш на жаночым касцюме. Вельмі люблю

сукенкі шыць. Працую з артыстамі-пачаткоўцамі. Напрыклад, я неяк шыла касцюм для юнай артысткі, якой было ўсяго тры гады, і яна на конкурсе ў Берліне выйграла дыплом за лепшы сцэнічны вобраз. З дзецьмі вельмі цікава працаваць, бо больш магчымасцяў пафантазіраваць. З дарослымі так не пахуліганіш.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Знайсі сябе

ЛЁС ЛЮБІЦЬ ПРАКТЫКАЎ,

альбо Бізнесмен ад школьнай лаўкі

Большасць маладых імкнучца атрымаць добрую адукацыю — як правіла, вышэйшую і, па магчымасці, у прэстыжнай ВНУ. Звыклая з'ява, калі дзяўчына ці хлопец да 22-23-х гадоў — студэнты, у адваротным выпадку на іх часта глядзяць са здзіўленнем. Як?! Нідзе не вучышся? Менавіта адукацыя лічыцца ў нашым грамадстве гарантам поспеху. Раман Мельнічэнка, напрыклад, у свае 23 гады паспеў некалькі разоў змяніць род сваіх заняткаў, займаець свой бізнес, працаваць у Маскве ў прэстыжных кампаніях і вярнуцца ў Беларусь з новымі ідэямі. Цяпер хлопец захоплены стварэннем буйной агра-сядзібы ў вёсцы Маргі Глыбоцкага раёна. І ўсё гэта — маючы за плячыма толькі базавую адукацыю: школу Раман пакінуў у 16 гадоў.

ЗАМЕСТ ШКОЛЫ — БІЗНЕС

— Я перастаў наведваць школу ў дзясятым класе з-за таго, што не мог там самарэалізавацца, — прыгадвае Раман. — Амаль усе мае аднакласнікі ведалі, кім хочучь быць у жыцці і што можа даць ім школа для дасягнення іх мэты. Нехта бачыў сябе інжынерам, нехта — урачом або медыцынскай сястрой, а я не мог «знайсці сябе»...

Скандалаў з-за выбару старэйшага сына не было — бацькі проста спыталі пра яго планы. Раман хацеў адкрыць уласную справу, таму падаўся дзеля дасягнення мэты з Глыбокага, дзе жыла сям'я Мельнічэнка, у сталіцу. Нягледзячы на тое, што ўсё рабілася, так бы мовіць, «з нуля», хлопец у вялікім горадзе не прапаў.

— Я вырашыў заняцца бізнесам, — працягвае суразмоўца, — і нават стаў тут, у Мінску, першаадкрывальнікам. Маё рэкламнае агенцтва прапанавала кліентам паслугі па размяшчэнні рэкламы ў ліфтах. Мы дамаўляліся са ЖРЭА, справы ішлі добра. Але... Праз 8 месяцаў мне стала нецікава, таму я кінуў усё, а сам падаўся ў Маскву, прыхапіўшы з сабой 70 долараў і ўпэўненасць у сваіх сілах. Не было нават білета на цягнік — дабіраўся аўтастопам. Мне падабаецца пачынаць усё спачатку...

(Заканчэнне на 5-й стар. «ЧЗ».)

Аб'ектыў

ПРА «СВАЁ» І «НЕ СВАЁ»

Каб стаць прафесіяналам, патрабуюцца жаданне і ўпартасць

«Што для вас найбольш важна ў будучай рабоце?» — пацікавіліся ў навучэнцаў сярэдніх спецыяльных навучальных устаноў аўтары сацыялагічнага даследавання. І атрымалі наступныя адказы. «Быць самастойным» — так лічаць 41,2% рэспандэнтаў. «Мець высокі заробак» — 37,1%. «Адчуваць сябе прафесіяналам» — 36,3%. «Мець добрыя ўмовы працы» — 36,7%. «Зрабіць кар'еру» — 35,5%. «Прадоўжыць адукацыю» — 39,8%. «Заваяваць павягу людзей» — 28,5%. Ва ўдзельнікаў апытання была магчымасць выбіраць некалькі з прапанаваных варыянтаў адказаў.

Даследаванне праводзілася аналітычным цэнтрам Есоом і ахапіла 1635 рэспандэнтаў з 96 устаноў сярэдняй спецыяльнай адукацыі.

— Нашай мэтай было высветліць матывы выбару прафесіі, якія дамінуюць, ацаніць ступень задаваленасці ўмовамі навучання, калектывам і сваімі выкладчыкамі, — расказвае дырэктар цэнтра Есоом Сяргей МУСІЕНКА. — Таксама нас цікавілі планы і чаканні навучэнцаў, звязаныя з набыццём спецыяльнасці, і думкі маладых людзей аб прэстыжнасці прафесіі і ўвогуле аб аўтарытэце сістэмы прафесійна-тэхнічнай і сярэдняй спецыяльнай адукацыі ў грамадстве.

ВЫШЭЙШАЯ ЦІ СЯРЭДНЯЯ СПЕЦЫЯЛЬНАЯ?

Не сакрэт, што ў апошнія гады праблема з запаўненнем вучэбных аўдыторый паўстае ўсё часцей не толькі перад кіраўнікамі прафтэх-устаноў. Сярэднія спецыяльныя навучальныя ўстановы таксама сутыкаюцца з недаборам нават на бюджэтныя месцы.

— Пасля распаду СССР на пост-савецкай прасторы распаліся бурныя, не заўсёды зразумелыя і

кантраляваныя змяненні ў сістэме адукацыі ўсіх узроўняў. З'явіліся прыватныя вышэйшыя навучальныя ўстановы. Стала развівацца платная форма навучання ў дзяржаўных ВНУ. І ўсё больш выпускнікоў імкнуліся любой цаной атрымаць менавіта вышэйшую адука-

«Даследчыкі заўважылі, што даволі высокі працэнт бацькоў навучэнцаў ССНУ маюць вышэйшую адукацыю, тым не менш іх дзеці вучацца ў каледжах. Магчыма, бацькам не спатрэбілася тое, што яны вывучалі ў ВНУ, альбо яны расчараваліся ў сваёй прафесіі»

цыю, прычым цікавілі моладзь пераважна эканоміка і права. Такая сітуацыя вельмі хутка прывяла да сур'ёзнага дысбалансу кадраў па многіх спецыяльнасцях — будаўнічых, метала- і дрэваапрацоўкі, сельскай гаспадаркі, лёгкай і харчовай прамысловасці. Там утва-

рыўся дэфіцыт кадраў, паколькі прыток моладзі істотна скараціўся, — тлумачыць Сяргей Муціенка. — І хоць Беларусь — адна з нямногіх краін СНД, дзе не дапусцілі разбурэння сістэмы падрыхтоўкі рабочых кадраў і спецыялістаў сярэдняга звяна, тым не менш інерцыйныя працэсы закранулі і нас.

Выкладчыкі склад двойчы адчуў на сабе непрадказальны прэсінг: у пачатку 1990-х гадоў — ад агульнага хаосу і нявызначанасці, і на мяжы стагоддзяў — ад рыначных падыходаў і ацэнак. Высокакваліфікаваныя спецыялісты ў сваёй справе, выкладчыкі і майстры вытворчага навучання добра бачылі розніцу паміж сваімі заробкамі і тым, што яны маглі атрымаць у прыватнай кампаніі або на буйным прадпрыемстве. Таму цякучасць кадраў не абмінула і сістэму прафесійна-тэхнічнай і сярэдняй спецыяльнай адукацыі.

Пры гэтым сёння, як правіла, кіруюць гэтымі навучальнымі ўстановамі выхадцы з сістэмы прафесійна-тэхнічнай і сярэдняй спецыяльнай адукацыі. Гэта людзі, якія лепш за іншых разумеюць важнасць падрыхтоўкі для краіны рабочай эліты.

(Заканчэнне на 2-й стар. «ЧЗ».)

Фота Марыны БЕГУНКОВИЧ.